

SENIORIVIESTI

Nro 11 Lokakuu 2005

2005

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY

HALLITUS:

Miika Heikinheimo puheenjohtaja 040-5337 348
sähköposti: miika.heikinheimo@evl.fi
Antti Kaihovaara varapuheenjohtaja 0400-445 916
sähköposti: antti.kaihovaara@luukku.com
Piritta Lahtinen, rahastonhoitaja 09/486 146
Tom Hynninen 0400-305 197 faksi: 09/6925878
Jouko Keskimäki 09/8764 823, 040-5493688
sähköposti: perhe.keskimaki@kolumbus.fi
Urpo Koivu jäsen

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Laajalahdentie 21
00330 Helsinki

Rehtori Aki Holopainen puhelin 09/4777 6311

Apulaisrehtori Päivi Wickström puhelin 09/4777 6312

sähköposti: etunimi.sukunimi@munkkiniemenyhteiskoulu.fi

faksi: 09/4777 6310

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Radioasema Aruballa, Karibian merellä, helmikuu 2005

Kevät 1961. Olin valmistautumassa siirtymään oppikoulun kolmannelle luokalle. Englannin kieltä olin lukenut jo ensimmäiseltä luokalta, olinhan Munkkiniemen keskikoulun ja lukion oppilas. Maailma tuntui avautuvan rajattomasti.

Minua kolme vuotta vanhempi veljeni Jukka oli edellisen syksyn aikana käynyt Heinosen Markun ja Vaarteen Tapion kanssa merkillisellä kurssilla Meilahden Valpurintiellä. Sieltä he marssivat ylpeinä, tutkinnon suoritettuaan, radioamatööriluvat kädessään.

Minusta oli mitä luonnollisinta, että jakaisin harrastuksen Jukan kanssa, niin kuin jaoimme kuorolaulun, soittotunnit, koripallon, partion, poikakerhon, postimerkkeilyn ja mitä niitä nyt olikaan, Nukuimme samassa huoneessa ja morseaakkosten tasainen rytmi saattoi minut iltaisin unten maille. Sähkötyksestä tuli lähes toinen äidinkieleni!

Kesäkuun 1. päivänä, 12-vuotiaana, sain radioamatöörilupani ja -tunnukseni, OH2BAD, Euroopan nuorimpana siihen aikaan. Nyt maailma oikein avautuikin ja koulun opinnot, varsinkin kielten, saivat ylimääräisen motivaatiopiikin.

Lokkalantien katolle, vinosti koulua vasten, alkoi ilmestyä Pohjolan isännöitsijän suosiollisella luvalla mitä erilaisimpia antennejä. Kerran poliisi soitti ja sanoi nähneensä Munkkivuoren sillalta kuusikerroksisen talomme katolla katkennun TV-antennin. Se oli kylläkin meidän rakennelmamme!

Jukka ja kumppanit pystyttivät vauhtiin päästyään koululle harrastenäyttelyyn toimivan radioamatööriaseman. Vastaavanlaiseen omatoimisuuteen ei 60-luvun alussa tainnut kyetä kukaan muu kuin Nordenstrengin Kaaje, joka toi itse rakentamansa television koululle.

Naapurissa Perustiellä asui viestinnän guru, Osmo A, Wiio, joka tuolloin toimi Suomen Radioamatööriliiton puheenjohtajana. Äitini muistaa vieläkin, 96-vuotiaana, miten Wiio eräänä päivänä soitti ovikelloamme ja pyysi lupaa saada nähdä Jukan radioaseman. Tarkastelun jälkeen hän antoi käyttöön itse rakentamansa radiolähtetimen. Hänhän oli jo tuolloin kirjoittanut bestsellerin Unto Somerikon kanssa "Harrastelijan radiokirja".

Jo ylioppilaaksi päästyäni soitti koululta saksankielen lehtori Eila Heikinheimo, joka hyvin kauniisti pyysi: "Miika rakas, nyt koululla alkaa saksan kielen ymmärtämisen koe. Voisitko mahdollisesti olla lähettämättä aamupäivän aikana?" Syitä saattoi olla sysissä ja sepissä. Muistan vain koulun antiikkiset, putkirakenteiset vahvistinlaitteet, jotka suorastaan imivät kaiken eetterissä liikkuvan.

Noista alkuaajoista on jo kauan, kohta 45 vuotta, mutta harraste elää edelleen sekä Jukalla että minulla. Jukka toimii lisäksi Radioamatööriliiton toiminnanjohtajana ja minulla on sekä työssä että radioharrastuksessa mottona kommunikaatio eli yhteydenpitäminen. Se onnistuu sekä vertikaali- että horisontaalisuunnassa, radiotermejä lainatakseni. Poikkiviiva on lähimmäinen ja pystyviiva Jumala. Tuohon keskikohtaan pitäisi tähdätä!

- Senioriyhdistyksen vuosikokous pidettiin 8.3.2005. Toimihenkilöiksi valittiin entiset.
- Jäsenmaksu on 10 euroa .
- Koulun vuosijuhla pidetään torstai-iltana 17.11.2005. Lisäinformaatiota tulee kirjeessä.
- Senioriviesti pyritään jakamaan heti syksyisin, ei siis loppukeväästä kuten aikaisemmin. Tämä johtuu koulun omista kiireistä.

Vuoden munkkalaiseksi 2004-2005 valittiin lääketieteen ja kirurgian tohtori Aarne I. Koskimies, jonka haastattelu on tässä lehdessä. Onnittelut Aarnelle ja kiitokset kuluneesta yhteistyövuodesta koulun kanssa!

Torpan Pojat (ToPo), sekä miehet että naiset, pelaavat jälleen koripallon mestaruussarjassa, kotiottelut Töölön Kisahallissa (6.11. Jäähallissa). Senioriyhdistyksen hallitus kehottaa kaikkia munkkahenkisiä runsaasti täyttämään katsomot.

Miika Heikinheimo
puheenjohtaja, yo -68

VUODEN MUNKKALAISET:

1. Vuorineuvos Jaakko Rauramo
2. Poliisikomentaja Jukka Riikonen
3. Taiteen tohtori Riitta Nelimarkka
4. Lääketieteen ja kirurgian tohtori Aarne I. Koskimies

VUODEN MUNKKALAINEN 2005, Aarne I. Koskimies

Aarne I. Koskimies valittiin 4. vuoden munkkalaiseksi. Hän esittäytyi myös koulun oppilaille Munkkiniemen yhteiskoulun itsenäisyysjuhlassa juhlapuhujana. Tämän lisäksi hän piti lukion opiskelijoille esitelmän, jonka aiheena oli lääkärin etiikka.

Aarne I. Koskimies, hänen isänsä rehtori Ilmari Koskimies ja munkkipatsas

Miika Heikinheimo haastatteli vuoden munkkalaista Aarne I. Koskimiestä.

Aarne, miten tulit lähteneeksi lääkärin uralle ja erikoistuneeksi juuri lapsettomuuden hoitoon?

Kouluaikoina olin kiinnostunut biologiasta ja erityisesti kaikesta mikä liittyi lisääntymiseen. Olin jo lapsesta kerännyt kesäpaikallamme Porvoon Sondbyssä perhosia ja siihen liittyi

myös perhosten kasvatusta kotelovaiheeseen ja siitä täysikasvuisiksi perhoseksi. Se oli sellaista luonnon tarkkailua ja perhosten anatomian tutkiskelua, millä oli varmaan merkitystä myöhempään uran valintaan. Munkassa oli aktiivinen luontokerho, jossa olin jäsenenä. Biologina opettajani Tellervo Tuomikoski oli hyvin monipuolinen ja tietorikas ja tuki kaikkia luontoharrastuksia. Minä sain myös erikoisluvan korvata osan kasvien tunnistamistentistä hyönteisten tenttaamisella. Kiikutin perhoskokoelmani Tellulle ja hän kyseli perhosten nimiä, jotka olin opetellut sekä suomeksi että latinaksi. Näin olin selvinnyt vain puolella kasvien keräämisellä. Osallistuin myös luontokerhon näyttelyyn, johon olin koonnut mäntykehräjän kehitysvaiheet.

Toimittuani lähes 15 vuoden ajan Naistenklinikalla apulaisopettajana ja apulaislääkärinä, siirryin kokopäivätoimiseksi lääkäriksi kollega Henri Kurunmäen kanssa perustamaamme Felicitas-Klinikkaan. Näin toteutui haaveeni Päästyäni ylioppilaaksi olin jo vähän suunnitellut biologian uraa, vaikka toisaalta myös musiikki oli myös vahvana vaihtoehtona mielessä. Isäni joskus tokaisi, että valitse juristin ammattia, silloin sinulla voi jäädä tarpeeksi aikaa molemmille harrastuksille. Mentyäni heti ylioppilaaksitulon jälkeen armeijaan syksyllä 1964, minulle alkoi hahmottua kuva lääkärin työstä, jossa biologisia tietoja joutuu käyttämään hyväkseen. Syksyllä 1966 aloitin opinnot Helsingin Yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa. Opiskeluaikana minulle ei ollut vielä selvinnyt täysin, mille erikoisalalle aikoisin erikoistua. Jos jotain erikoisaloja pitäisi mainita, jotka tuolloin kiinnostivat, niin ne olivat sisätaudit, endokrinologia, kirurgia, urologia sekä naistentaudit ja synnytykset. Viimeksi mainittu koituikin sitten siksi erikoisalaksi, joka veti eniten puoleensa. Naistenklinikalla toimi tuolloin kliinisen reproduktio-opin (lisääntymisoppi) dosenttina ja erikoislääkärinä Carl-Johan Johansson, jonka oppilaana minulla oli mahdollisuus suorittaa amanuensuuri. Hän oli erikoistunut lapsettomuuden hoitoon, ja nimenomaan miehestä johtuvan lapsettomuuden hoitoon. Häntä voidaan pitää tämän alan uranuurtajana Suomessa. Hänen persoonallaan on ollut suuri vaikutus uranvalinnassani. Hän oli paitsi hyvä klinikko myös erittäin humaani ja laajakatseinen ihminen, todellinen "gentlemannilääkäri". Siihen aikaan ei ollut vielä paljon keinoja hoitaa lapsettomia pariskuntia. Hedelmöityshoidot ja niihin liittyvät menetelmät saivat odottaa vielä toistakymmentä vuotta, jolloin voitiin tarjota tehokkaita hoitoja. Ihmisen lisääntymisbiologian tutkiminen ja kliininen lisääntymisoppi muodostivat kohdallani jonkinlaisen jatkon niille biologian harrastuksille, joihin olin paneutunut kouluaikoinani. Väitöskirjani liittyi myös lisääntymisbiologiaan ja lääkärin urallani olen myöhemmin hankkinut gynekologisen endokrinologian ja andrologian erityispätevyydet. Naistenklinikalla ollessani minulla oli mahdollisuus kehittää lapsettomuuden eri hoitomuotoja ja näistä koeputkihedelmöitys eli IVF-hoito on tullut jäädäkseen ja on tällä hetkellä tehokkain sekä miehestä että naisesta johtuvan lapsettomuuden hoitomuoto. saada hoitaa täysipainoisesti lapsettomuudesta kärsiviä pariskuntia. Vaikka synnytyksiä en enää hoida, olen erittäin tyytyväinen tähän valintaani.

Isäsi, koulumme ensimmäinen rehtori Ilmari Koskimies oli matematiikan, fysiikan ja kemian opettaja. Minkälaisia evästyksiä sait häneltä?

Valitsin lukion lyhyen matematiikan, koska olin siinä vaiheessa päättänyt, että en aio uralle, jossa vaaditaan pitkää matikkaa ja halusin satsata enemmän kieliin, biologiaan, kemiaan ja fysiikkaan. Isäni oli tuolloin matematiikan, fysiikan ja kemian opettaja ja oli sattuma, että hän oli suurelta osin myös näissä aineissa opettajani. Isäni oli hyvin kannustava opettaja, eikä meillä syntynyt mitään kitkaa kodin ja koulun välillä. Tietysti

luokkatoverini aina kiusoittelivat, että "voisitko napata sieltä työpöydän laatikosta koetehtävät, niin voisimme jo etukäteen valmistautua tenttiin". Isäni tapasi valmistaa koetehtävät myöhään edellisenä iltana eikä aamupöydässä puhunut sanaakaan kysymyksistä, joista osa oli paperilapulla taskussa ja osa päässä. Hän piti luokassa hyvää kuria ja höysti tuntia koulupiirissa tutuksi tulleilla Impan vitseillä. Hänen optimistiaan kuvaa hyvin usein lausuttu kysymys opiskeluaajan tentin jälkeisestä tunnelmasta: " Oletko itse tyytyväinen tenttisuoritukseesi ? ".

Kuten jo aikaisemmin mainitsin, isäni ehdotti juristin ammattia, jolloin jäisi enemmän aikaa musiikin harrastamiseen. Tähän oli ehkä vaikuttamassa isäni aikaiset juristisukulaiset, joista mainittakoon isäni serkku Martti Koskimies, joka oli paitsi etevä juristi myös taitava pianisti. Olin itse aloittanut pianotunnit noin 10-vuotiaana, ensin Munkkiniemessä Riihitiellä Tuulikki Karttusella ja sitten Munkkivuoressa Kerttu Mäkelällä. Musiikkiharrastukseni olivat edenneet lukioaikana sen verran pitkälle, että olin myös harkitsemassa musiikkia ammatiksi. Muistan, kun isäni soitti Timo Mikkilälle ja kysyi voisinko tulla kosoittamaan hänelle. Ajatuksena oli, että hän ehdottaisi minulle seuraavaa opettajaa. Minua tietysti jännitti kovasti soittaa kuuluisalle pianistille. Rohkaisin mieleni ja isäni kanssa menimme Mikkilän Munkkiniemen Puistotien asuntoon. Koko olohuoneen täytti valtava konserttiflyygei ja minä pienenä miehenä soitin sormet kylmänhikisinä pari lyhyttä kappaletta. En paljon muuta muista tilaisuudesta, paitsi mitä maestro isälleni suurpiirteisesti mainitsi, että kyllä pianistin aineksia on, mutta se vaatii myös kuuden tunnin päivittäistä harjoittelua. Elin siis aikaa lukion loppupäässä, jolloin ylioppilaskirjoitukset häämöttivät. Päätin, että soittamiseen ei ole niin paljon aikaa uhrattavissa. Lääkärinopintojen alkaessa en ollut enää käynyt soittotunneilla ja soitto jäi vanhojen kappaleiden lämmittelyksi.

Harrastat musiikkia aivan kuten isäsikin. Mikä oli mieliaineesi koulussa? Mikä kiehtoo sinua nyt kun lähestyt 60-ikävuoden rajapyykkiä?

Isäni harrasti viulunsoittoa ja toimi mm. Munkkiniemen orkesterissa viulistina. Kotoaan hän oli saanut vahvan kosketuksen musiikkiin, olihan hänen isänsä livari E. Koskimies, Jyväskylän seminaarin musiikinlehtori, monipuolinen musiikkimies ja lastensa innokas musiikkikasvattaja. Äitini Tora Koskimies, oli nuoruudessaan myös harrastanut pianonsoittoa. En voi olla mainitsematta tässä yhteydessä, että hän soitti usein Munkkiniemen kotikoulussa aamuisin aamuhartaudessa urkuharmonia. Perheen vapaaehtoinen panostus koulun alkuajan toimintaan on tuolloin ollut merkittävä. Mieliaineitani koulussa ovat olleet biologia, kemia ja tietysti musiikki. Musiikkikasvatusta siihen aikaan ei paljon ollut koulussamme; musiikkikilpailuja ja vapaa-ajan musisointia sitä enemmänkin. Mieleeni ovat jääneet luokkahipat ruokalassa, jossa soitimme Tapio Tiitun kanssa nelikätisesti Beethovenin Egmont-alkusoiton. Minulla oli siinä jonkin verran vaikeuksia, mutta pääsimme kuin pääsimmekin kunnialla yhtä aikaa loppuun! Pianonsoiton opiskelun olen aloittanut uudestaan 40-vuotiaana, jolloin minulle on jäänyt hieman enemmän aikaa harrastuksille. Lääkärityö, matkat ja perhe ovat vieneet aika tarkkaan aikani. Kun ajattelen harrastuksiani, tuntui aika luonnolliselta virittää uudelleen sellainen asia, jota on jo aikaisemmin harrastanut. Minulla on ollut satumainen onni, kun olen saanut ottaa pianotunteja Meri Louhokselta, jonka johdolla olen kahlannut läpi musiikkikirjallisuutta. Työ vie oman aikansa, mutta olen myös järjestänyt enemmän aikaa musisoinnille ja kirjallisille harrastuksille. Ajatukseni on, että työelämästä siirtymisen tulisi tapahtua pehmeästi, jolloin harrastukset alkavat voittaa enemmän alaa. Maanantaisin en tee potilastyötä, vaan soitan pianoa ja kirjoittelen. Kirjallisia aiheita ovat tällä hetkellä

omaan erikoisalaani liittyvät lääketieteelliset artikkelit, isoisäni matkapäiväkirjojen puhtaaksikirjoitus ja Vanhan Porvoon historia.

Aarne I. Koskimies vaimonsa Marjukan kanssa illallisella vuoden munkkalaisen julkistamislaisuudessa

Asuite aikananne Munkkiniemessä ja Munkkivuoressa. Jokin vuosi sitten olet palannut perheesi kanssa Laajalahdentielle. Mitä merkittäviä muutoksia ympäristössä on tapahtunut?

Olen syntynyt Tiilimäki 3:ssa lähes 60 vuotta sitten. Koulutieni alkoi Nuottapolun kansakoulusta ja valmistuin ylioppilaaksi Munkkiniemen Yhteiskoulusta 1964. Asuin silloin Munkkivuoressa Porintiellä ja mentyäni naimisiin muutin lähelle vanhempiani saman kadun varrelle. Kolme lastani ovat kasvaneet merellisessä Tammisalossa, jossa asuimme 21 vuotta. Viisi vuotta sitten palasimme juurilleni, Munkkiniemeen. Nuorin lapsemme asui vielä jonkin aikaa kotona. Vanha Munkkiniemi ei ole juuri lapsuudestani muuttunut, vaikka onkin tapahtunut sukupolven vaihdos. Koiran kävelytyslenkeillä olen vielä muutaman kerran tavannut vanhempiani ikäpolven vanhuksia, jotka ovat muistelleet isääni. Munkkalaisten traditionaalinen tapaaminen liittyy luonnollisesti jouluun ja Munkkiniemen kirkon, rippikirkkoni, joulun ajan jumalanpalveluksiin. Eläkkeellä olevaa ”ikinuorta” perhepappiamme Uolevi Nurmista on myös ilo kuunnella saarnastuolin puolella. On hauskaa nähdä myös nuoria perheitä lapsineen kirkossa, jolloin kokee sen, että Munkkiniemi elää voimakkaasti tätä päivää ja että elämä menee eteenpäin. Se, mikä tietysti surettaa ja liittyy lapsiperheiden asumiseen Munkassa, on, että liikenne kasvaa eksponentiaalisesti lähiympäristössä. Menneet ovat ajat, jolloin lapsena laskimme kärryillä tai kelkoilla hurjaa vauhtia alas Tiilimäkeä yli Laajalahdientien Hollantilaisentielle. Yhden piti olla vain alhaalla vahdissa ja varoittaa nelosen ratikan tulosta...

PENTTI PAUL VALDEMAR NOHYNEK

Pupi oli oppilaana Munkkiniemen yhteiskoulussa vuosina 1942-1952 ja liikunnanopettajana Munkassa vuosina 1956-1993

Lehtisaarentie - nyt Nuottapolku - oli varsin merkittävä kadunpätkä Huopalahden kuntaan kuuluvassa Munkkiniemen taajaväkisessä yhdyskunnassa syksyllä 1944. Suomen ja Neuvostoliiton asevoimat lakkasivat ampumasta toisiaan syyskuun alkupäivinä, ensin suomalaiset ja vuorokautta myöhemmin puna-armeijalaiset; varmuuden vuoksi. Uusi lukuvuosi ei päässyt kuitenkaan alkamaan aivan heti, sillä olot olivat aika sekasortoiset.

Paikkakunnan opinahjo, yhteiskoulu sijaitsi Nuottapolulla. Saman kadun varrella olevissa taloissa asui runsaasti kouluikäisten perheitä. Numerossa kymmenen mm. Nohynekit, Kaihovaarat, Suhoset ja Vasamat ja heillä kaikilla monta lasta. Myös Tiilimäen ja Linnantien ympäristö vilisi nuoria. Syksyllä 1944 tapasivat toisensa ensi kerran nuoret oppikoululaiset Pupi Nohynek, Matti Kaihovaara ja Tommi Hynninen tokaluokkalaisina Munkkiniemen yhteiskoulussa. Nyt, kuusikymmentäyksi vuotta myöhemmin he yhä tapaavat toisiaan, kuitenkin hieman harvemmin.

Senioriviesti on kertonut koulun entisistä rehtoreista. Nyt valotamme entisen oppilaan, sittemmin koulumme kaikkein pisimmän virkauran tehneen liikunnanopettajan kuvaa. Toden totta, kukaan ei ole palvellut koulua kauemmin ja saattaapa jäädäkin saavutus rikkomattomaksikin.

8.1.1931 syntynyt Pentti Nohynek otti jo alaluokilla johtavan roolin. Hänen ympärilleen kerääntyi joukko, sekä poikia että tyttöjä, joka useimmiten noudatti Pupin ohjeita ja oivalluksia. Syntyi ns. hippaporukka, joka hoiteli tanssimusiikin tuolloin suuressa suosiossa olleisiin kotihippoihin. Kaikki nuoret kuuntelivat BBC:n "kello viiden tanssihetkeä" sunnuntaisin - tunnussävelenä oli "Jazz me blues", keräsivät swing-levyjä ja toistasataa plattaa käsittävää kokoelmaa vuokrattiin eri puolille Munkkaa pick-up'illa ja sähkömoottorilla varustetun grammarin kera. Hippaporukan ydin vieraili myös kaupungin koulujen joroissa enimmäkseen kuulemassa bandeja rikkomatta kuparista, ei näet tanssittu kertaakaan.

Liikkumisen ilon läpitunkema Pupi oli hyvä lähes kaikissa lajeissa - ei ainoastaan tanssissa. Hän juoksi kovemmin, hiihti nopeammin, hyppäsi pitemmälle ja puhui kiivaammin kuin useat muut. Munkkiniemen urheilun lajivalinnan hän suoritti omalla takapihallaan hyläten meidän kokeilumme lentopallon suhteen ja kehottaen kaikkia tästä edes pelaamaan koripalloa. Basketista kehittyikin sitten paikkaseudun paras mainos. Pupi pelasi myös käsipalloa saavuttaen mestaruuksia Unionissa. Hänestä kehittyi kansainvälinen koripalloerotuomari ja hän myös pelasi ensimmäisenä munkkalaisena SM-sarjassa KiPo:ssa, seura, joka sittemmin fuusioitiin ToPo:on. Pentti Nohynek kutsuttiin ToPo:n kunniajäseneksi vuonna 2002 seuran täyttäessä 70 vuotta.

40-luvulla nuorilla harrastukset keskittyivät tarjonnan vähäisyyden johdosta. Vapaa-aika pyöri luistinradan, radion, retkien ja elokuvan parissa. Kun Pupi ilmoitti tiukasti, että Vappuna menemmekin retkelle Hynken- ja Sikalammille, niin myös tehtiin. Kun hän sanoi, että porukka lähtee leffaan Metropoliin Kaisaniemenkadulle ja yksi menee ostamaan kymmenelle liput, kaikki olivat samaa mieltä. Tapahtui kuitenkin niin, että arvalla valittu ystävä sai vain yhdeksän lippua ja jäi itse pois kuvioista, koska hävisi arvonnin mukaan lähtijöistä. Kun koululla järjestettiin tanssiaiset piti Pupi huolen

siitä, että tulot menivät lyhentämättöminä urheilukerholle. Pupi vei meidät koripalloilijat katsomaan käsipallon pikasarjaa, joka kesti kuusi tuntia, emmekä ymmärtäneet siitä mitään. Hän vei joukkonsa Messuhalliin katsomaan ammattinyrkkeilyä - Elis Ask, Ouviset ym., samassa hallissa kiljuimme suosiota Louis Armstrongille - "Jazz at the Philharmonic" konsertissa.

Meillä jokaisella kolmella oli sotilaskypärä, suomalainen, saksalainen ja venäläinen. Sikesi ilmiriita niiden paremmuudesta ja Pupi väitti kivenkovaan sakukypärän olevan vahvin. Hän sanoi pistävänsä sen päähänsä, asettuvansa makuulle kiven taakse ja me saimme sitten ampua pienoiskiväärillä. Matti ja minä ehdotimme ensin koeamuntaa ilman päätä, johon Pupi hieman ärtyen suostui. Pyöreä reikähän siihen saksalaiseen IS -kypärään (ilmasuojelu) syntyi!

Hippaporukka palasi Kuusitieltä ylittäen roimasti kotiintuloajat. Eräät vanhemmat olivat soittaneet poliisille ja Munkkiniemen 40-luvun kuuluisin lainvartija lähti koteihin etsimään rikkureita. Me aioimme mennä jatkoille Nuottapolku kymppiin ja havaitsimme vieraan polkupyörän oven edessä. Päästimme siitä varmuuden vuoksi ilmat pois. Portaikossa "Höhlä" tuli vastaan ja meni ulos, mistä kohta kuului kiroilua.

Vuosikymmenen vaihtuessa oli hippaporukan aika hajaantua. Liikunnan riivaama Pupi meni tietenkin jumpalle ja Kaihis noudatti perinteitä ajautuen opettajakorkeakouluun toimien sitten pitkään Munkkiniemen ala-asteen (nyk. alakoulu) rehtorina. Pupi suoritti asevelvollisuuden, kävi RUK:n ja oli tietenkin seuraavan kurssin santsarina ja ryntäsi jopa kesävänskäksikin.

Nuo olivat oikeita toimia ammattia ajatellen. Pentti Nohynek ehti olla koulusta poissa vain muutaman vuoden ennen kuin hän palasi takaisin. "Läppä" sai mainion kollegan. Eläkkeelle siirryttyään Pupi on esittänyt seniori-illanvietoissa vauhdikkaimmat jivet, hauskimmat kaskut ja herkullisimmat muistikuvat. Hän on talvisin hiihtänyt satoja kilometrejä ja kesäisin polkenut ehkä tuhansia.

Kuudetta vuotta on Pupi nyt toiminut omaishoitajana vaimonsa Aijan sairastuttua vakavasti. Aikanaan hankittu ja ehkäpä geeneissäkin peritty kunto on ollut ratkaiseva tekijä Pupin suorittaessa nyt elämänsä vaikeinta ottelua. Toivokaamme Pupille, tai Bubille, joksi eräät myös ovat häntä kutsuneet, jaksamista ja paineensietokykyä hänen hoitaessa Aijaa (os. Selänne), vaimoan, jonka hän on tuntenut yli kuusikymmentä vuotta.

Tom Hynninen, seniori vm -53

Mattti Kaihovaara, seniori vm -53

Tässä numerossa on mainittu useaan otteeseen Munkka, koripallo ja Topo. Näitä asioita käsittelevän artikkelin, joka on julkaistu Munkinseudun aluesanomissa vuonna 2000, on kirjoittanut kouluneuvos Jorma Rytkönen. Julkaisemme nyt kyseisen artikkelin kirjoittajan luvalla.

KORIPALLO JA MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Koripallo on tavalla tai toisella liittynyt Munkkiniemen yhteiskouluun oikeastaan niin kauan kun sitä on paikkakunnalla harrastettu. Ne Koripallokipinän saaneet pojat, jotka syksyllä 1948 pystyttivät omatoimisesti ensimmäisen koripallotelineen "Pumppikselle" runsaan 100 metrin päähän Myk:n silloisesta koulutalosta Nuottapolulla, olivat kaikki Myk:n oppilaita. He olivat havainneet koulunsa voimistelusalin aivan liian ahtaaksi koripalloiluun ja keksivät sen takia ratkaisuksi ulkokentän perustamisen läheiselle puistoalueelle, missä oli sopivan tasaista maata. Paikka osoittautuikin niin suosituksi, että sinne pian pystytettiin talkootyönä toinenkin koripalloteline, ja näin oli peliarena valmis. Siellä pelattiin kesät talvet, pahimmilla pakkasilla lapaset kädessä. Kun Munkkiniemen yhteiskoulun oma uljas koulutalo kohosi nykyiselle paikalleen syksyllä 1951, sen iso voimistelusalin tarjosi hyvät puitteet myös koripallon harrastajille, joita oppilaissa oli runsain määrin. Parantuneiden harjoitteluolojen vaikutus näkyi pian myös menestyksenä oppikoulujen välisessä kilpailutoiminnassa, missä keskikaupungin suuret poikakoulut Norssi ja Ressu siihen asti olivat hallinneet koripallosarjoja. Myk:n poikien joukkue voitti vuonna 1954 ensimmäisen kerran Helsingin oppikoulujen urheiluliiton

HOU:N B-sarjan koripallomestaruuden, ja 1960-70 -luvuilla koulu kohosi maan johtavien koripallokoulujen joukkoon.

Tämän kehityksen takana oli tietysti myös seuratoiminnan aktivoituminen Munkkiniemessä sekä koulun puitteissa tapahtuva järjestelmällinen työ koripalloilun hyväksi. 1950-luvun loppupuolelta alkaen seurojen juniorityön ja koulun koripallovalmennuksen välisestä synergiasta vastasi lähinnä Pentti "Bubi" Nohynek, joka jo omana kouluaikana oli Myk:n koripalloharrastusten keskeinen hahmo. Päästyään ylioppilaaksi vuonna 1952 hän opiskeli voimistelunopettajaksi ja tuli valmistuttuaan entiseen kouluunsa liikunnan lehtoriksi syksyllä 1956. Entisenä aktiivipelaajana ja mestaruussarjatasen erotuomarina hänellä oli elävä kosketus lajin kehitykseen ja innostavana ohjaajana hän kykeni vetämään jatkuvasti uusia lahjakkaita nuoria määrätietoisen harjoittelun pariin.

Myk:n toistaiseksi loistavin koripallomenestysten kausi sijoittuu 1960-luvulle. Koulun poikien ykkösjoukkue hallitsi vuosina 1963-66 neljän vuoden ajan Suomen koululaiskoripalloilua voittaen peräkkäin neljä oppikoulujen Suomen mestaruutta. Kun mestaruudesta pelattiin cup-systeemillä, tämä merkitsi sitä, että kyseisenä neljänä vuotena koulun joukkue voitti kaikki ottelunsa. Keväällä 1966 järjestettiin myös ensimmäistä kertaa oppikoulujen ja ammattikoulujen mestarien välinen ottelu, jossa Myk voitti Helsingin teknillisen ammattikoulun, ja samana keväänä koulun joukkue kävi Tukholmassa hakemassa Pohjoismaiden oppikoulujen mestaruuden voitettuaan ratkaisuoittelussa Ruotsi oppikoulujen mestarin. Tämän Myk:n kaikkien aikojen nimekkäimmän mestarijoukkueen nimekkäimmät pelaajat olivat Jorma Pilkevaara ja Lars Karell, jotka pelasivat lukioaikanaan Torpan Poikien mestaruussarjajoukkueessa ja Suomen miesten maajoukkueessa. Koulun vahvojen koripalloperinteiden ja Pentti Nohyekin pitkäjänteisen, uhrautuvan valmennustyön voimaa osoittaa, että joukkueessa tapahtuneen perusteellisen sukupolvenvaihdoksen jälkeen poikien ykkösjoukkue voitti jälleen kauden 1970-71 oppikoulujen Suomen mestaruuden ja sijoittui hopealle oppikoulujen Euroopan mestaruusturnauksessa silloisessa Jugoslavian Zagrebissa. Tämän joukkueen pelaajista pisimmälle koripallouralla pääsi myöhemmin Torpan Poikien mestari pelaaja Anssi Rauramo. – Tyttöjen koripalloilussa parhaat tulokset saavutettiin 1970-luvun lopussa: kaudella 1979-80 lukio tytöt voittivat Suomen mestaruuden ja yläasteen tyttöjen joukkue sai SM-hopeaa. Lukion joukkueen avainpelaaja oli Terhi Airas, joka tuli sittemmin tunnetuksi mm. naisten maajoukkuepelaajana. Koululaiskoripalloilun niin kuin muunkin koulujen vapaaehtoisen urheilutoiminnan edellytykset ovat viime vuosikymmeninä suuresti muuttuneet eivätkä suinkaan aina parempaan suuntaan. Huippu-urheilun ammattilaistuminen ja seuratoiminnan kaupallistuminen ovat vähentäneet vapaaehtoistyön mielekkyyttä ja houkuttelevuutta. Sellaisia kytkentöjä koululaiskoripallon ja mestaruussarjatasen välillä, jotka olivat mahdollisia 1960-luvulla, ei enää pitkään aikaan ole voinut kuvitellakaan. Koululaisten

vapaa-ajan käytöstä ovat kilpailemassa tavattoman monet eri harrastusmahdollisuudet. Näiden muutosten keskelläkin koripallo on kuitenkin säilyttänyt suhteellisen vahvan aseman Munkkiniemen yhteiskoulun harrastustoiminnassa.

Kun koululle vuonna 1999 valmistui uusi, korkeat vaatimukset täyttävä liikuntahalli, on mahdollista ja ennen kaikkea toivottavaa, että koripalloharrastus saa siitä lisävauhtia ja elinvoimaa, sillä koripallolla on vuosikymmenien varrella ollut arvaamattoman suuri myönteinen vaikutus koulun yhteishengen lujittamisessa. Niille, jotka haluavat tarkemmin perehtyä Munkkiniemen "kansallispelin" varhaisimpiin vaiheisiin ja koulun joukkueiden saavutuksiin, voi suositella tutustumista Munkkiniemen yhteiskoulun 60-vuotisjuhlakirjaan, jossa Tom Hynninen, Paavo Suhonen, Gleb Schirokoff ja Björn Mecklin kertovat omakohtaisia muistojaan koululaiskoripalloilun kultajalalta Munkkiniemestä.

Jorma Rytönen

Kuvassa Munkan koripalloilijoita. Pelaajat vasemmalta: Kilpinen, Aalto, Vasama, Suhonen, Väänänen ja Brännare. Kuvan oton ajankohdasta ei toimituksella ole tarkkaa tietoa.

RIEMUYLIOPPILAIDEN JUHLAPÄIVÄ 2006

Vuonna 1956 ylioppilaiksi päässeet viettävät 50-vuotisriemujuhlaansa ensi kesäkuun alussa.

Kyseinen juhla on suunnitteilla. Työssä on toimikunta, jossa on useampi henkilö. Tässä vaiheessa työn alla on nimi- ja osoitelistan keruu, jotta voimme lähettää kutsukirjeet ja ohjelman kaikille niille, jotka tunnustautuvat päässeensä

ylioppilaiksi MYK:sta keväällä tai syksyllä vuonna 1956.

Alla on kaksi toimikunnan jäsenen nimeä ja heidän koordinaattitietonsa.

Ottakaa heihin yhteys ja antakaa omat tietonne ensi tilassa. Kiitos.!

Pertti O. Seeve
Inkoistenkatu 26/1
21 260 RAISIO
02-4373 482
050-526 0718

pertti.seeve@dnainet.net

Heikki Mäntylä
Telämäentie 4 A 1
02 170 ESPOO
09-452 4061
050-559 8610

heikki.aulikki.mantyla@kolumbus.fi

OTTEITA MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY:N KOTISIVUILTA

Seniори Pertti Seeve on ollut primus motorina luomassa Senioriyhdistyksen omia nettisivuja.

Alla oleva on vain pieni näyte siitä, mitä sivuilta löytyy. Tarkista ensi tilassa www.munkkiniemenyhteiskoulu.fi/seniorisivut, niin tiedät enemmän!

Tämän kotisivuston vinjettikuvan latinaksi laadittu teksti kertoo, että sivusto on syntynyt "rakkaudesta kouluun" ja sen alaotsikko kertoo, että näillä sivuilla kerrotaan riemuylioppilaiden muistoista.

Tämä sivu on laadittu toimimaan ikään kuin "sisällysluetteloksi" sitä seuraavien kunkin ylioppilasvuosiluokan muistoille.

Sarjan aloittavat vuonna 1955 ylioppilaisiksi päässeet, jotka ovat kesäkuussa 2005 jo riemujuhiansa viettäneet. Sivulla on tarinaa heidän kouluvuosistaan ja muutama muistikuva näiden isänmaan toivojen koulutien varrelta. Tälle sivulle pääsette kun klikkaatte tämän sivun alareunassa olevaa palikkaa "Riemuvuosiluokka 1955".

Tarina alkaa vuoden 1943 syksystä, jolloin suurimmaksi osaksi v. 1936 syntyneet lapset aloittivat koulunkäyntinsä. Muistelot päättyvät kesäkuun 3. päivään 2005, jolloin "me" vietimme riemujuhlaamme Munkkiniemen yhteiskoululla ja Fiskiksellä.

Kun vastaavasti klikkaatte "Riemuvuosiluokka 1956" saatte auki heidän sivustonsa. Tämä sivusto on kuitenkin tässä vaiheessa vielä hieman "työn alla". Sille kerätään lisää aineistoa - kunnes kyseinen vuosiluokka viettää oman riemuylioppilasjuhlansa touko-kesäkuussa 2006.

Sen jälkeen toivottavasti seuraava vuosiluokka "ottaa kynän kauniiseen käteen" ja jatkaa omilla muisteloillaan...mutta se onkin sitten taas oma lukunsa ja tulee saamaan aikanaan oman palikkansa eli avaimen heidän sivuilleen.

Kun Munkkiniemen Yhteiskoulu täytti 10 vuotta - syksyllä 1948 - niin II luokan pikkukeijut (kesäperhoset?) saivat kunnian esiintyä Ilmavoimien esikunnan juhlasalissa järjestetyissä juhlissa näin suloisissa asuissa tanssahdellen.

Tyttöset vasemmalta oikealle: Ritva Strand, Outi Haapasalo, Eila Ollikainen, Mirja Seitava, Tuula Sovio, Mirja Railo, Karli Inkovaara, Eeva Puranen ja Leena-Maija Sorvari.

Pian yhteiskouluun siirryttyämme joukko luokkatovereita perusti lennökkikerhon. Varsinkin talvella porukka lennätteli liidokkejaan ja kumimoottorilennokkejaan Laajalahden jäälakeuksilla. Kaikki tässä kuvassa lennokkeineen poseeraavat ovat B-luokkalaisia. Kuva talvelta 1950.

LENNOKKIKERHOISTA DISKOIHIN

Hankkiessani taustatietoa tätä tekstiä varten tutustuin Munkkiniemen yhteiskoulun senioreiden sivuihin Internetissä. Sivujen vanhat valokuvat veivät minut puolen vuosisadan taakse. Moni asia näyttää muuttuneen, mutta löysin tuon ja nykyajan koululaisten elämästä silti myös yhteisiä piirteitä.

Ilmakuvasta näin, kuinka hämmästyttävästi Munkkiniemi on kasvanut 1940-luvun ajoilta. Silti Munkka tarjoaa edelleen rauhallisen ja viihtyisän paikan Munkkiniemen yhteiskoululle. Etuna ovat myös hyvät kulkuyhteydet Munkan ympäristöön.

Eräaseen kuvaan oli ikuistettu pussihousuisia lennökkikerholaisia 1950-luvulta. Nykyäänkin innokkaat oppilaat järjestävät kaikenlaista toimintaa. Muistan yläasteajalta diskot sekä erilaiset iltajuhlat näytelmineen ja musiikkiesityksineen. Valinnaisten musiikkiryhmien iltamat ovat saavuttaneet lähivuosina niin suuren suosion, että musiikinluokasta on täytynyt siirtyä juhlasaliin. Suurinta osaa näistä tapahtumista ei olisi syntynyt ilman

oppilaiden aktiivisuutta ja ideoita. Koulumme tarjoaa paljon erilaista vapaa-ajan toimintaa. Biologiasta kiinnostuneet voivat osallistua koulun Pellava-kerhon toimintaan, urheilutoiset taas voivat kehittää taitojaan ja voimiaan palloilukerhossa, sulkapallovuoroilla ja punttisalilla.

Kävin kysymässä useita vuosikymmeniä koulussamme työskennelleeltä saksanopettajaltani Marjut Tikkaselta, millaisia muutoksia hän on huomannut MYK:ssä viime vuosikymmeninä. Hän kertoi opetustapojen monipuolistuneen uuden tekniikan myötä. Oppilaat ovat kuitenkin sen myötä menettäneet kykyään kuunnella ohjeita. Asiat eivät aina tunnu menevän perille, ellei niitä esitetä visuaalisesti. Nykyisessä luokattomassa lukiossa on Tikkasen mielestä valitettavaa se, ettei heikoilla oppilailla ole enää luokan tukea ympärillään. Muutenkin oppilasmäärän kasvaessa yhteishenki ei ehkä ole enää aivan niin hyvä kuin aikaisemmin. Kokonaisuudessaan koulumme on Tikkasen mielestä silti poikkeuksellisen mukava – sekä opiskelu- että opetuspaikkana.

MYK tarjoaa oivat puitteet opiskelulle. Uusitut tilat ovat siistit, ja useat luokat on varustettu modernisti videotykein ja tietokonein. Yläasteella musiikinluokka tuli minulle erityisen tutuksi ja ansaitsee erityismaininnan laadukkaasta laitteistostaan ja soitinvalikoimastaan. Eikä sovi tietenkään unohtaa koulun kahvilaa. Välitunneilla opiskelun uuvuttamat voivat virkistäytyä ostamalla Högeriltä vaikkapa munkkikahvit.

Ennen kuin aloitin opiskeluni MYK:ssä neljä vuotta sitten, en tuntenut koulusta ketään, ja ainoa hämähämielikuva rakennuksesta oli ajalta, jolloin kävin siellä satubaletissa. Vaikka lähtökohta oli enemmän tai vähemmän hämmentävä, koulumme otti minut avosylin vastaan jo tutustumispäivänä. Tuolloin uudet oppilaat saivat esimakua tulevasta muun muassa pirtelönvalmistuksen ja kemiallisten kokeiden muodossa. Meille järjestettiin myös lukuvuoden alussa kuutamokeikaksi kutsuttu telttaretki. Nyt olen saanut seurata vierestä pikkuveljeäni, joka aloitti viime syksynä seitsemännen luokan. Kun näen hänen joskus kulkevan hymyssäsuin kavereidensa kanssa koulun käytävällä, ei minulla ole epäilystäkään, etteikö hänkin viihtyisi uudessa opiskeluympäristössään.

Lukioon siirtyminen on ollut minusta vähintään yhtä mukavaa kuin yläasteen aloittaminen. Lukuvuoden alussa meille järjestettiin nahkiaiset. Kävimme retkellä, jonka pukukoodi ei ollut sieltä normaaleimmasta päästä, ja vanhemmat oppilaat tuhrivat huulipunalla kasvojamme opettajien kielloista huolimatta. Luokioon siirtyminen sujui kuitenkin ennen kaikkea hauskoissa merkeissä. On hienoa, että oltuani yläasteella matematiikkaluokalla saatoin valita lukiossa erikoispitkän matematiikan ja jatkaa näin samalla painotuksella. Pidän lukion kurssimuotoisesta opiskelusta, sillä se tuo vaihtelua lukuvuoteen ja kannustaa asettamaan itselle tavoitteita. Nyt kesäloman ollessa jo aivan käsillä huomaan ensimmäisen lukuvuoden hurahaneen hetkessä ohi. Kaikki tuntuvat odottavan jännityksellä ensi

vuoden vanhojen tansseja. Itse asiassa parivalinnoista alettiin supista jo melkein heti lukion alettua.

Munkkiniemen yhteiskoulu kasvaa ja kehittyy vuosi vuodelta, mutta oppilaat – ja niin kai opettajatkin - taitavat pysyä pohjimmiltaan samanlaisina. He antavat yhdessä koululle sen hengen.

Taina Pere, 1e

Kirjoittaja on Munkkiniemen yhteiskoulun nykyinen oppilas. Tällä hetkellä hän käy lukion 2. luokkaa

STIPENDIT:

Senioriyhdistyksen stipendit jaettiin tänä keväänä seuraavasti:

lukio; **Antti Kaakkola (170 €)**

peruskoulu; **Sandra Snellman (85 €).**

**Riemuylioppilaat v.2005 lahjoittivat koulun stipendirahastoon
400 €.**

JÄSENMAKSU!

VUODEN 2005 JÄSENMAKSU on 10 €

Seniorit ry:n tili: Merita 102150-171530

Eräpäivä on 30.11.2005

Jäsenmaksuilla katetaan Senioriviestin painatus- ja postituskulut sekä vuosittain kahdelle koulun nykyiselle oppilaalle jaettavat stipendit, joten huolehdi omalta osaltasi Seniorit ry:n toiminnan jatkumisesta

TÄRKEITÄ PÄIVÄMÄÄRIÄ:

Jazz-iltamat järjestetään perinteisesti Munkkiniemen yhteiskoulussa torstaina marraskuun 17. päivänä klo 19.00.

Ohjelmassa on Old Time Jazz Bandin soittoa, oppilasesityksiä, hyvää ruokaa ja ennen kaikkea hyvää seuraa sekä tietenkin
Vuoden Munkkalaisen julkistaminen.

Illan tuotto menee lyhentämättömänä koulun ja oppilaiden hyväksi.
Illalliskortti maksaa 15 €.

Tule mukaan ja tuo myös ystäväsi viettämään hauskaa iltaa kanssamme.

Lisätietoja saa koulun toimistosta p. 09/4777 630 ja ilmoittautua voi Anneli Heusalalle p. 0400-480173

Järjestäjinä: Myyry, Seniorit ja Myk

Munkkiniemen yhteiskoulun Seniorit ry:n vuosikokous
pidetään maanantaina 6.3.2006 klo 18.00 Munkkiniemen
yhteiskoulussa

Seuraava senioriviesti ilmestyy jälleen vuoden kuluttua. Toimitus ottaa innolla vastaan erilaisia kirjoituksia, muisteloita, valokuvia ym. materiaalia vuosikymmenten varrelta. Kirjoitukset ja muun aineiston voi lähettää osoitteeseen: apulaisrehtori Päivi Wickström, Munkkiniemen yhteiskoulu, Laajalahdentie 21, 00330 Helsinki tai sähköpostilla: paivi.wickstrom@munkkiniemenyhteiskoulu.fi

Uudet Senioriyhdistyksen jäsenet voivat ilmoittaa osoitetietonsa yllä olevaan sähköpostiosoitteeseen ja samaan osoitteeseen voi ilmoittaa mahdolliset osoitteenmuutokset.

